

Fra himlen

Efter skole havde han sat sig ind i den tomme kirke, for hvor skulle han ellers gå hen? Kirken var det eneste sted, han kunne holde ud at være. Kun her, hvor hendes kiste havde stået med alle blomsterne, kunne han trække vejret. Kun her kunne han ånde frit under den store, hemmelige himmel, der fyldte alt. Sorgens himmel.

Han havde været sur på hende den morgen. Hun havde været lidt længe på badeværelset, og han havde banket på døren og råbt, at hun skulle skynde sig. "For fanden, Eva", havde han råbt. Og da hun kom ud, havde han skubbet til hende, som om hun ikke skulle dø den dag. Hvorfor havde han ikke sagt: "Jeg elsker dig" eller "jeg kan ikke leve uden dig" eller "du er den bedste søster i verden"? Hvorfor havde han bandet af hende? Ordene kom farende mod ham i sorte sætninger, og han fik lyst til at slå sig selv, suge ordene tilbage i munden, trække alt det han nogensinde havde sagt tilbage. Hvorfor havde han ikke været god nok ved hende?

En fredag lige efter påske havde han løjet hende direkte op i ansigtet. Inde på hendes bord havde der ligget en pose karameller, og han havde ikke kunnet lade dem være. Han havde spist dem allesammen på nær to og bagefter lod han som ingenting. Da hun kom hjem fra gymnasiet ville hun vide, hvem der havde været inde på hendes værelse og spist hendes slik. Hun havde været rasende. Han havde nægtet, og til sidst havde hun smækket døren. De vidste begge to, at det var ham, men han kunne ikke få sig selv til at indrømme det. Hvorfor havde han ikke indrømmet det?

Eva, undskyld! Undskyld.

Stilhed. Bare stilhed. Nu lå hun i kisten, og hvor måtte det være iskoldt og mørkt og ensomt at ligge der. I tankerne blev han ved med at lægge et tæppe om hende dernede, igen og igen pakkede han hendes tynde krop ind og kyssede hende på kinden. Han sagde, at hun ikke skulle fryse, ikke være bange, han sagde, at han var der.

Jeg er lige her, Eva.

Hvordan var det nu, hun var? Han ville huske det hele! Han startede med hendes brune øjne, smilehullerne i kinderne, de to modermærker på halsen. Duften af hendes shampoo på badeværelset, hendes make-up i skuffen. Når hun stod ved komfuret i det grimme nøgenforklæde og lavede scrambled-eggs om eftermiddagen. Når hun kaldte ham "lillebror Tut". Hendes arme bagfra, når hun tog om ham og kildrede ham i ribbenene. Den onsdag to dage før hun døde, da hun havde stået i hans dør og banket en lille rytme, der betød: Kom og fang mig!

Eva, der ingenting vidste. Eva, der havde troet, hun skulle leve altid. Eva, der blev ramt af lastbilen. Braget, mørket. Eva, der lå på sygehuset og trak vejret. Evas hænder med den flænsede lilla neglelak. Hendes pumpende hjerte.

Hans mave trak sig sammen. Han ville skrike hul i himlen, skringe synet væk. Synet af døren til operationsstuen, der blev ved med at gå op ude foran ham. Som en dør til en ond drøm. Hun lå livløs på operationsbordet, og rundt om hende stod lægerne. De lignede høje, hvide engle. Alt var lydløst, alt gik langsomt, og så gik døren op igen, og igen, og igen, og de bøjede sig over hende, og de åbnede hende. Ville hun have skreget, hvis hun kunne? Havde hun følt smerte, da de løftede hjertet ud? Det hjerte, som havde slået i hende i sytten år.

Det hjerte, han havde mærket så tydeligt, dengang de havde været på sommerferie i Italien, og hun havde trukket ham op til sig på liggestolen ved poolen i aftensolen, og de havde siddet sammen og set solen dø.

Var han stadig en *rigtig* bror, når hans søster var død?

"Jeg *har* en søster, men hun er død."

"Jeg har *haft* en søster."

"Min søsters hjerte slår i en anden".

"Vi lod dem skære min søsters hjerte ud".

Det brølede i panden, i lungerne, i øjnene. Hvad nu, hvis hun havde ligget der og forsøgt at sige: I må ikke slå mig ihjel! Hvad nu, hvis hun havde hørt dem stå der hulkende rundt om hendes seng, mens sommersonen skinnede så rædselsfuldt udenfor. Ville hun have sagt: Skær bare mit hjerte ud? Eller ville hun have sagt: Gør det ikke! Jeg er jo lige her!

Han løftede hovedet. En kvalt tone kom op nede fra struben og han slog hånden ned i kirkebænken, slog og slog i puden, mens hele kroppen hulkede og kirken stormede rundt om ham.

- Eva, undskyld!

Gennem tårerne sejlede kirkegulvet som et skælvende hav, og fliserne skinnede der hvor hendes kiste havde stået til begravelsen. Der hvor præsten havde læst talen, der hvor solen ligesom et øjeblik var landet, mens de havde sunget "Dejlig er jorden".

Dejlig er jorden! Han skreg lydløst.

Dejlig? Aldrig mere!

Den salme havde været smuk, da de gik om juletræet. Smuk da Eva sang den til en juleafslutning. Men nu? Nu lå hun i jorden med grimme, tykke sting i brystet.

Frygtelig. Frygtelig. Frygtelig er jorden.

Han trak vejret i stød, og kvalmen væltede frem. Han kunne ikke være der, han kunne ikke trække vejret, han kunne ikke ikke trække vejret. Han kunne ikke sidde, ikke ikke sidde. Ikke tænke, ikke ikke tænke.

Ud gennem tårene, der brændte og boblede, fik han pludselig øje på den sorte bog, der stak sit ene hjørne frem under kirkebænken. Var det en af de salmebøger, som Eva havde siddet og sunget fra engang? Havde hun haft den i hånden, da hun levede?

Han bukkede sig frem og samlede den op. Den var tung mellem hænderne, kølig og sort, næsten som en lille kiste. Meget forsigtigt åbnede han den og slog op på salmen. Hans hænder fandt den helt af sig selv; han sad bare og så dem gøre det og tænkte: Hvorfor gør de det?

Han havde aldrig læst en salme alene før, og han sang dårligt. Det var altid Eva, der havde sunget, det var hende, der havde været det musikalske barn.

Men nu dukkede salmens ord op som uendeligt fjerne kontinenter på linjerne, og han løftede langsomt salmebogen ud foran sig.
- *Dejlig er jorden*, begyndte han hviskende, - *prægtig er Guds himmel...*

Mens han hviskede, bølgede sætningerne frem som små dna-strengene bag tårene. Stille og roligt hulkede han sig gennem første vers. Så blev hans stemme stærkere og mere klar end før, som om salmen var et usynligt væsen, der fra salmebogen langsomt trængte ind i hans krop og rejste sig i brystet.

*Tider skal komme, tider skal henrulle
slægt skal følge slægters gang
aldrig forstummer tonen fra himlen
i sjælens glade pilgrimssang*

Pludselig begyndte det at bruse omkring ham. En svag vind ramte ham på halsen. Uden at holde op med at synge, kiggede han op fra salmebogen, og så hørte han stemmerne. Fra alle sider strømmede de i et usynligt kor, højere og højere, og da han vendte sig om, fik han øje på deres ansigter. Rundt omkring på bænkene sad de, alle de døde mennesker, hundreder af dem, og de sang svagt og fjernt, som kom de fra et land langt langt borte. Og gennem sangen hørte han Evas stemme, hendes klare, fine stemme, og han *vidste*, det var hende.

Han hørte hende.

Han mærkede hende.

Det *var* hende.

Hun sad lige ved siden af ham, lyslevende i den trøje, hun havde haft på den sidste morgen. Og sagtmødt smilende, som hvis hun omsider havde fået lov at bryde en stor hemmelighed, rakte hun ud efter ham og tog hans hånd. Hun lagde den mod sit bryst og rystede storesøsteragtigt på hovedet og hviskede:

- Lille Tut, kan du ikke mærke det? I himlen har vi allesammen et hjerte, der slår.

Iben Krogsdal, 2018